

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως τό κατ' εσχολήν παιδικών περιόδων σύγγραμμα, ἀληθείς παρασχόν εις την χάραν ημών υπηρεσίας και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εις τοὺς πατέρας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :
 Ἔτησίαι δρ. 3,—
 Ἐξάμηνος » 4,50
 Τριμήνος » 2,50
 Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικοῦ :
 Ἔτησίαι φρ. 10,—
 Ἐξάμηνος » 5,50
 Τριμήνος » 3,—

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτικῶν, Ἐσωτερ. λ. 10, Ἐξωτερ. λ. 15
 Φύλλα κρηγουμένον ἐπὶ τῶν Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὅδος Ἐδριάντου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βασιλικόν

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος

Ἐν Ἀθήναις, 4 Ἰανουαρίου 1914

Ἔτος 38ον.—Ἀριθ. 5

Ο ΛΟΥΛΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΣΤΗΤΗΡΙΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Τὸ πρόσωπόν του ἐκοκκίνισεν, ἔπειτα ἐγένετο πελιδνόν. Ἐὰ χεῖρα του ἐσφιζαν σπασμωδικῶς τὸ τιμόνι τῆς τροχοφόρου πολυθρόνας του. Καὶ μετ' ἀπότομον κίνημα, διηρθύθη ἐναντίον ἐκείνου, ποῦ εἶχε τὸ θρόνον νὰ τὸν ἀφήρῃ.

Ἄλλα τί περίεργον πράγμα! Ὁ Τζούλης ἔχει μόνον δὲν ἐκινήθη ἀπὸ τὴν θέσιν του, ἔχει μόνον δὲν ἔδειξεν ὅτι συνησθάνετο τὸ μέγεθος τοῦ σφάλματός του, ἔχει μόνον ἢ παραμικρὰ συγκίνησις δὲν ἀνεγινώσκετο εἰς τὰ μεγάλα, λάμποντά μάτια του, ἀλλὰ καὶ ἐξηκολούθει νάτενίζῃ τὸν πατέρα τοῦ Λουλοῦ, καὶ μάλιστα γελαστός!

«Ὁ ἰατρός ἔβαλε τὸ αὐτί του εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Λουλοῦ...» (Σελ. 38, στ. α')

Τὸ μεῖδιμα αὐτὸ ἐκορύφωσε πλεον τὴν ὀργὴν τοῦ κ. Ρισανέλ. Μετ' ἔπειτα δάκτυλα ἔδειξε τὸν μαθητευόμενον ἠλεκτρολόγον εἰς τοὺς δύο ὑπηρετάς καὶ ἐφώνησε:

— Πάρτε τὸν γρήγορα!.. Πετάξετέ τοὺς ἔξω, καὶ αὐτὸν καὶ τὸν πατέρα του, γιὰ νὰ μᾶθουν νὰ με παρακούουν!

Οἱ ὑπηρεταὶ ἐπροχώρησαν ἀμέσως πρὸς τὸν Τζούλην καὶ ἠτοιμάσθησαν νὰ τὸν πιάσουν ἀπὸ τὰ χεῖρα. Ἄλλ' ἐκεῖνος ἐπιποχώρησε μ' ἓνα πήδημα καὶ ἐφώνησε:

— Ἄ, ἔχι δά!.. Μὴ μ' ἐγγιζετε!.. Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ με βοηθήσῃ κανεὶς γιὰ νὰ βγῶ ἀπ' αὐτὸ τὸ κλουβί!

Ὅταν ἤκουσε τὴν λέξιν «κλουβί», μετ' ἡσυχίαν ὁ Τζούλης ὠνόμαζε τὸ παλάτι του, ὁ κ. Ρισανέλ ἐξεμάνη κυριολεκτικῶς. Ἐστρίψε τὸ τιμόνι τῆς πολυθρόνας του τόσον βιαστικῶς, ὥστε θάνατρέπετο, ἂν οἱ ὑπηρεταὶ δὲν ἔτρεχαν νὰ τὸν κρατήσουν. Ὁ θυμὸς του ὅμως ἦτο ἀκράτητος.

— Ἐξω!.. οὐρλιάζεν, ἔξω γρήγορα, παληόπαιδο!..

— Πολὺ καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης, διευθυνόμενος ἡρεμώτατα πρὸς τὴν ὕβραν. Νὰ βγῶ ἔξω, ἐνόησα. Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ξεφωνίζετε ἔτσι. Νά, βγαίνω! Καλημέρα, κύριε Λουλοῦ! Καὶ τὸ νοῦ σας μὴ σκάσετε ἀπὸ τὰ πολλὰ γέλια!

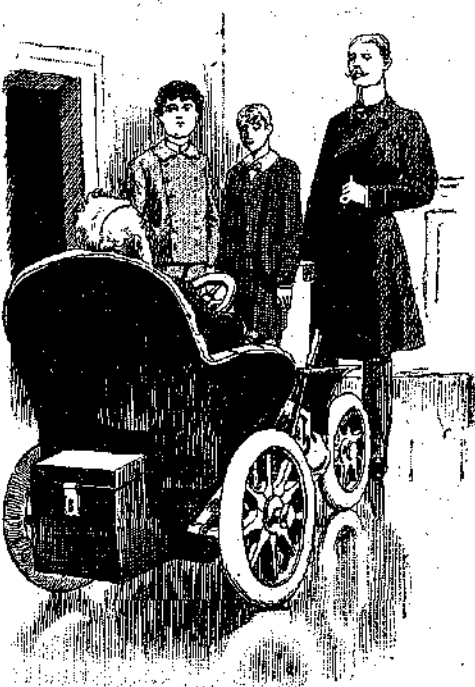
Ὁ Λουλοῦ τὸ δείχνει!

Ἄλλα τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ νεαρὸς ἐργάτης ἠτοιμάζετο νάνοιξῃ τὴν θύραν, ἐστάθη ἔξαφνα ἀκίνητος ὡς ἀγάλμα.

Τὸν ἐφώνηζεν ὁ Λουλοῦ.

— Μείνε, Τζούλη! τῷ ἔλεγεν ἐπιτακτικῶς. Δὲν θέλω νὰ φύγῃς! Ἐγὼ σ' ἐκάλεσα καὶ δὲν θὰ φύγῃς παρὰ ὅταν σοῦ πῶ ἐγὼ!

Ὅλοι οἱ παρόντες ἔμειναν ἐκπληκτοὶ πρὸ τῆς ἀπροόπτου αὐτῆς ἐπεμ-

«Θά σοῦ δίδω κάθε πρῶτὸ ἀλίγας σταγόνας ἀρσενικοῦ...» (Σελ. 39, στ. α')

δόσεως τοῦ μικροῦ Ρισανέλ. Ἄνεμος ἐπανακατατικός ἔπνεεν ὠριμένως τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὸ μέγαρον καὶ ἰδοὺ τώρα, μετὰ τὸν μαθητευόμενον ἠλεκτρολόγον, ὁ υἱὸς εἶχε τὸ θάρρος νάψηφῇ τὸν πατέρα του.

Ὁ βασιλεὺς τοῦ μπασκῶτου δὲν ἐπίστευε πλέον τ' αὐτιά του.

— Πῶς; εἶπε· τί σημαίνει αὐτό; Καὶ σὺ λοιπὸν τολμᾶς νὰ συζητῆς τὰς διαταγὰς μου;

— Ναι, μπαμπᾶ, ἀπεκρίθη ὁ Λουλοῦ σταθερῶς. Ὁ Τζούλης εἶνε ὁ μόνος ἀνθρωπος ἐδῶ-μέσα ποῦ μ' εὐχαριστεῖ ἢ συντροφιά του, καὶ δὲν θέλω νὰ τὸν διώξετε.

— Ὅριστ' ἐκεῖ τὸ παληόπαιδο! ἐφώνηζεν ὁ κ. Ρισανέλ. «Δὲν θέλει»!.. Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶνε γιὰ γέλια!

Ὁ Τζούλης, ὁ ὅποιος εἶχε σταθῆ μίαν στιγμὴν διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ μετ' ἐπιφιλίαν νεῦμα τὸν μικρὸν του φίλον διὰ τὴν πα-

ρέμβασίν του, έρχοιγε τώρα καλόν να θέσθ τέρμα εις την θλιβεράν αυτήν σκηνήν μεταξυ πατρός και υιού.

Και άνοιξε σιγά-σιγά την θύραν, διά να τό στρέψη. 'Αλλ' ο κ. Ρισανέλ τήν είδε και τού έφώναξε :

— 'Ε! που πάς ;
— Μα δέν μου δείξατε την πόρτα, και μάλιστα χωρίς γάντια ; Λοιπόν κ' εγώ φεύγω !

— Μείνε ! διέταξεν ο κ. Ρισανέλ.
'Ο Τζούλης έσπύσισε τούς ώμους του.
— Δέν καταλαβαίνω τίς τίποτα ! είπε. Φύγε, μείνε...

— Θα καταλάβης άμέσως, υπέλαβεν ο έκατομμυριούχος, ο οποίος είχε ζητήσει τό τηλεφώνων και ώριμλούσε τώρα με ήρεμον φωνή :

— Να μου στείλουν τόν κ. Δενιζώ άμέσως... ναι, άμέσως... τόν περιμένω εστο υιού μου.

Σιγή διεδέχθη αυτήν την πρόσκλησιν. 'Ολοι άπορούσαν διατί ο κ. Ρισανέλ να καλή επειγόντως τόν ιατρόν και όλα τα μάτια έκύτταζαν τόν Λουλού.

'Ο μικρός ήτο φοβερά ώγχρος. Δι χειρές του έκινούσαν πασαρωδικώς κ' έστηρίζετο εις ένα έπιπλον, διά να μη πέση κάτω.

Πρώτος ο πατέρας παρετήρησε τά συμπτώματα αυτά, προηηνήματα μιας από τας νευρικές έκείνας κρίσεις, από τας όποιās ο Λουλού υπέφερε τώρα τελευταίως συχνά. Και διά τούτο ήλλαξεν ύφος και στάσις.

'Ο υπερέφρανος και θυμώδης αυτός άνθρωπος ήτο μολοντούτο ένας τρυφερώτατος πατέρας, και όταν έβλεπε τόν μονάκριβόν του να υποφέρει, συνενικνέτο βαθύτατα.

Ούτω και τώρα δέν έσυλλογιζετο πλέον ούτε την παρακοήν του Τζούλης, ούτε την επαγίασταιν του Λουλού. 'Ητο έτοιμος δι' όλας τας θυσίας και δι' όλας τας ταπεινώσεις, φθάνει μόνον να εύδοκούσεν ο Λουλού να μειδιάσθ, φθάνει μόνον να μην έβλεπε τά χεράκια του να τρέμουν.

'Ιδού διατί ο κ. Ρισανέλ, ήμερωμένος, πιθανοευμένος, είχε καλέσθ τόν ιατρόν.

Μεταμορφή

'Ο ιατρός έφθασεν άμέσως.
— Τι συμβαίνει, κύριε ; ήρώτησεν ο Λουλού είνε άσθενής ;
Χωρίς ναποκριθί, ο πατέρας έδειξεν άπλώς εις τόν ιατρόν τόν υιόν του.

'Ο κύριος Δενιζώ έπιασε τόν σφυγμόν του Λουλού, κατόπιν έβαλε τό αυτί του εις την καρδίαν του, και τέλος ώμίλησε :

— Κάποια στενοχώρια βεβαίως, είπε κινών την κεφαλήν. 'Αλλά δέν πρέπει να στενοχωρήτε αυτό τό παιδί... 'Τό νευρικόν του σύστημα δέν άντέχει.

— Καλά, υπέλαβεν ο κ. Ρισανέλ μετά

μικρόν διαταγμόν. 'Αφού είνε έτσι, ανακαλώ τας διαταγάς μου... 'Ο Τζούλης εμπορεί να μείνη εδω.

'Ο εργάτης, ο οποίος είχε παρακολουθήσθ αυτήν την σκηνήν άκίνητος παρά την θύραν, ένόμισεν ότι ήλθεν ή στιγμή, διά να δώσθ εις τόν έαυτόν του κάποιαν ίκανοποίησιν.

'Εκύτταξεν ήσύχως τό ώρολόγι του και είπε :

— Λυπούμαι πολύ, κύριε Ρισανέλ, αλλά τώρα πρέπει να πηγαίνω εστο σχολείο... Είνε ώρα...

'Ο έκατομμυριούχος όλίγον έλειψε να θυμώσθ και πάλιν πρό της νέας άθλασίας του νεαρού ήλεκτρολόγου, ο οποίος ήθελε να φύγη ενωτ του έλεγον να μείνη, όπως πρώτύτερα ήθελε να μείνη, ενωτ τον έδιωχναν.

Τα κιβώτια έσωρεύοντο εις μίαν μεγάλην αίθουσαν του ίσαγέου...

Συνεκρατήθη όμως και, καταφεύγων εις τό σύνθηδες επικήρημά του, εδήλωσε :

— Έννοείται, ότι θα σου πληρώσω την ήμέραν σου. Είσοι φράγκα!

'Ο Τζούλης έθαλε τά γέλια.

— 'Όχι δά! είπε. Να με πληρώσετε για να κάμω συντροφία τού υιού σας; Πατέ. 'Τό επαγγέλμα μου δέν είνε να κάνω συντροφία. Δέν είμαι ηκασούν ντέ κομπανί εγώ, είμαι εργάτης ήλεκτρολόγος! 'Αν μένω με τόν κ. Λουλού, τό κάνω διότι μου άράσει. 'Αλλά τώρα είνε ή ώρα του μαθήματος, και τό μάθημα αυτό μου είνε ιερόν. Πεντακίασιν φράγκα να μου εδίνετε, δέν θα έμενα.

'Ακούσας την υπερέφρανον αυτήν απάντησιν, ο κ. Ρισανέλ μετέβαλεν έντελώς στάσις άπέναντι του νέου.

Πρό όλίγου ήθελε να τόν πετόξθ έξω

διά τών υπηρετιών του, και τώρα δι' άγάπην του υιού του, ο όποιος είχε ενδηλώσθ την επιθυμίαν να τόν κρατήσθ πλησίόν του, ήτο έτοιμος και να τόν παρακαλέσθ.

— Καλά, τώ είπε με τρόπον γλυκόν δέν σε κρατώ' θα επιστρέψης έμεις, δέν είν' έτσι;

— Μα έννοείται, απεκριθή ο Τζούλης ειρωνικώς' καμμιά μέρα, τόν μήνα που δέν έχει Σάββατο...

'Ο κ. Ρισανέλ διημήθνε την πολυθρόναν του πρός τόν εργάτην και τόν παρεκάλεσε χαμηλοφώνως :

— 'Όχι, Τζούλη, πρέπει να ξανάλθης... 'Θέλεις λοιπόν ναρρωστήσθ ο Λουλού;

'Η καρδιά του νεαρού εργάτου συγκινήθη εκ της ίκεσίας του' έκατομμυριούχου, ο οποίος, χάριν του υιού του, άφικε κατά μέρος όλην την υπηρεσίαν. Και ήθέλησε πλέον να καθισχάσθ τόν δυστυχ ή αυτόν πατέρα.

— Μα ο Λουλού δέν είνε άρρωστος, τώ είπε με πεποιθήσιν καθόλου άρρωστος!

'Ο κ. Ρισανέλ έκίνησε την κεφαλήν, δείχνων την εικόνα, την όποιαν έσχημάτιζαν ο υιός του και ο ιατρός. Ούτος εξηκούσθη να εξετάξθ τόν Λουλού και τόν υπεχρέωνε να κρατή εις την μασχάλην του έν θερμόμετρον.

— Κύτταξε! είπε στεναλών.

'Ο Τζούλης δέν ήμπορέσε πλέον να κρατηθί. 'Η καρδιά του ανέβη εις τά χεϊλή του και, με την λογικήν των ανθρώπων του λαού, αυτός, ο μόλις δεκαεξαετής νέος, έκαμε τόν κ. Ρισανέλ νακούσθ λόγους φρονήσεως, τούς όποιους κανείς ποτε δέν είχε τολμήσθ για είπή εις τόν έκατομμυριούχον.

'Ο θρίαμβος της λογικής

— 'Όχι, υπέλαβεν, ο Λουλού δέν είνε καθόλου άρρωστος. Θα ήτο μάλιστα θαυμάσια εις την υγείαν του, αν τόν άείνατε όλίγον ελεύθερον, με τόν έαυτόν του, χωρίς να τόν περιτοσχίζου αιωνίως ένα πλήθος ανθρώποι, που τόν ενοχλούν. Πρό όλίγου ακόμη μου τό έλεγεν ο ίδιος. Αυτό τόν άρρωσταίνει, αυτό τόν πτακίζει. Ζή διαρκώς με τόν φόβον ενός θερμομέτρου και ενός γιατρού, και δέν μπορεί' να κάμθ τό παραμικρότερον κίνημα, αν δέν τώ όρισθ και τώ έπιτραπή εκ των πρώτων. Μ' αυτό είνε βασιανιστήρις! Κατήγησε, όπως λέγουν σήμερα, νευρασθενής. Αυτό είνε!

'Ομιλών ο Τζούλης, ύψωνεν όλονέν την φωνήν. 'Ο ιατρός λοιπόν ήκουσε την διάγκωσιν του άπρόοπτου συναδέλφου του. Και όταν ο Ρισανέλ, εις την λέξιν «νευρασθενής», την όποιαν έπρόφερεν ο υιός του μαγείρου, δυνατώτερα από όλας, εκύτταξεν ερωτηματικώς τόν κύριον Δενιζώ,

ούτος ένόμισε καθήκόν του ναποκριθί :
— 'Η άλήθεια βγαίνει καμμίαν φοράν από τά χεϊλή των παιδιών... Πρέπει να θυλολόγησω, ότι ο κ. Λουλού παρουσιάζει τώρσι νέα και εμφανέστατα συμπτώματα νευρασθενείας.

— Και τί θα κάμτε για να γιατρευθί; ήρώτησεν ο κ. Ρισανέλ.

— Θα τού δίδω κάθε πρωί όλίγας σταγόνας άρσενικού, αι όποιαι θα τόν ώφελήσουν πολύ, και έν ανάγκη, μετ' όλίγας ήμέρας, θα τού κάμω ένέσεις κακοδυλάτου.

'Ο Τζούλης δέν ήμπορέσε πάλιν να κρατηθί.

— 'Απ' όλ' αυτά τά κακοδυλάτα και τά καλοδυλάτα, έφώναξε, τό καλλίτερον είνε να ζή ανθρώπινά, όπως ζουιν όλα τά παιδιά του κόσμου... εστο σχολείο, εστο δρόμο, και την Κυριακή εστη έξοχή. Να κάμθ ποδήλατο μόνοσ του, με φίλους, να πηγαίνθ να παίξθ εστη όχθη του Σηκουάνα, να κοιμάθι σπουδήποτε, να τρώγθ ό,τι ήθελετε και... να ταξιδεύθ!

'Ο κ. Ρισανέλ εκτύπησε δυνατά τό μέτωπόν του, ως να ήθελε να σκοτώσθ καμμίαν μίαν.

— Μπαρέ! είπε, μ' αυτό τό παιδί έχει δίκαρ!... Να ταξιδεύθ... Να τί του χρειάζεται τό Λουλού μου : ταξείδια!

— 'Ω ναι, μπαμπά! άνείραξεν ο Λουλού, ο οποίος είχε διαφύγη τας χειράς του ιατρού' θα ήμουν τόσο εύτυχής, αν μπορούσα να κάμω ένα ώραίο μακρύνό ταξείδι!

Και μόνον με την ιδέαν αυτήν, τό ρόδιον χρώμα επαγγέλην εις τά μάγουλά του. 'Το παιδί με την αρρωστιάρικην όβην είχεν εξαφανισθί. Και ο μπαμπάς γελαστός, και χαρούμενος, έβλεπεν αυτήν την μεταμόρφωσιν.

'Ο Τζούλης ήτο τρισευτυχής, βλέπων τό αποτέλεσμα της παρεμβασέως των. 'Αλλ' ή εύχαριστος εκπληξίς του έκορυφώθη; όταν είδε τόν κ. Ρισανέλ να τώ τείνει την χείρα και τόν ήκουσε να τώ λέγη : Σ' εύχαριστώ, φίλε μου Τζούλη! Μου έδωσες μιά συμβουλή που αξίζει χρυσάσι! Και είμαι άποφασισμένος να την ακολουθήσω!

— 'Επειτα στρεφόμενος πρός τόν Λουλού, τού όποιου οι όφθαλμοί έσπινθυροβόλουν από χαράν, προσέθεσε :

— Λουλού, σύμφωνοι!... Θα πάμε ταξείδι... μεγάλο ταξείδι!

— 'Ω εύχαριστώ, μπαμπά! 'Τί καλός που είσθ!

Μόνον ο ιατρός δέν συνεμερίζετο την γενικην αγαλλίασιν, και είχε τόν λόγον του.

'Εβλεπε καθαρά, ότι εξέπιπτεν από την έννοιαν του κ. Ρισανέλ, διότι ήτο ή πρώτη φορά που ελάμβαναν άπόφασιν διά τό παιδί, και μάλιστα τόσο σπουδαίαν, χωρίς να τόν συμβουλευθούσιν.

Και έγεινε καταπράσινος από τό καχόν

του, βλέπων τόν Λουλού να δίδθ τό χέρι του εις τόν νεαρόν εργάτην και να τώ λέγθ εύθύμως :

— 'Ιατρέ Τζούλη, σάς εύχαριστώ... Σείτε μ' εκάματε καλά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' RICHANEL, MAROC

Τό μέγα ταξείδιον τού κ. Ρισανέλ.

'Ολίγας ήμέρας μετά την σκηνήν, την όποιαν διηγρήθημεν, εις όλας τας παρισίνας εφημερίδας άνεγινώσκατο ή εξής ειδήσις :

«'Ο κ. Ρισανέλ, ο πανίγνωστος μεγαλοβιομήχανος, μιάς άναγγέλλει την προσεχή αναχώρησιν του. Θα διεύθθ πολλούς μήνας εις τό Μαρόκον, μετ' όλης του της οικογενείας και πολυαριθμων υπηρετιών. 'Τό ταξείδιον τούτο περιποιεί την μεγαλητέραν τιμήν εις την δραστηριότητα τού πλουσίου Γάλλου, ο οποίος, παρά την άδυναμίαν των ποδών του, δέν φοβείται να διασχίσθ τας άγρίας και σχεδόν άπροσίτους εκείνας χώρας.»

'Τό ταξείδιον τούτο θα έχθ, αναμφιβόλως σπουδαία άποτελέσματα ως πρός την εξάπλωσιν του Γαλλικού έμποριου εις τό Μαρόκον, διότι δέν ύπάρχει άμφιβολία, ότι επικήρημας ως ο κ. Ρισανέλ δέν θα περιορισθί εις άπλήν περιήγησιν. Παραλαμβάνει μετ' έαυτού πλήθος έμπορευμάτων, χρήματα, χρυσόν, κοσμήματα, δηλαδή ό,τι χρειάζεται διά να διαπραγματευθί με τούς ιθαγενείς, σπουδαίας έμπορικας ύποθέσεις. Δέν μένει λοιπόν ειμή να τού εύχηθώμεν άίσιον ταξείδιον.»

Εις τό μέγαρον Ρισανέλ έβασιλευε δραστηριότης κυφέλης.

(Έπειτα συνέχεια) ΓΡΗΓ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑ'Ι ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Η ΜΑΥΡΗ ΧΕΙΡ

Αγαπητοί μου,

ΠΩ να είνε άρά γε ή Πρωτοχρονιά εις την φυλακήν;... Εις την ερώτησιν αυτήν θα ήμπορούσαν να μάς απαντήσουν κάποια παιδιά, που εδάβαζαν τόν Νάτ Πήκερτων και την «Μαύρη Χείρα»... Θα ήπνε : τί σχέσις έχει αυτό; Και όμως, ο Νάτ Πήκερτων τά έπιασεν από τό χέρι και τά ώδήγησε κατ' εϋθείαν εις την φυλακήν. Κ' εκει-μέσα έκαμαν την ώραίαν Πρωτοχρονιάν. 'Ακριβώς διότι ήθελαν φέτος να τήν εορτάσουν κάπως καλλίτερα. Και διά τούτο εσκέφθησαν να κάμουν μίαν συνωμοσίαν, μίαν εταιρείαν ή μίαν συμμορίαν, — όπως θέλετε, — την όποιαν έβάπτισαν ή «Μαύρη Χείρα». Κατά τό

καταστατικόν των, σκοπός της 'Εταιρείας ήτο ή καταδίωξις και ή εξόντωσις των «έχθρών της κοινωνίας»! Πραγματικώς όμως δέν είχαν άλλον σκοπόν, παρά να εκδιόσων μερικους να τούς στείλουν χρέματα. 'Εγραψαν λοιπόν άπειλητικώς επιστολάς, σφραγισμένας με μίαν μαύρην χείρα, και τας έστειλαν εις διαφόρους πλουσίους. Αυτοί, άντι να συμμορφωθούσιν, διεβίβασαν τας επιστολάς εις την 'Αστυνομίαν. 'Η δε 'Αστυνομία, ένεργήσασα άνακρίσεις, ανέκαλυψε και συνέλαβε τούς συμμορίτας, οι όποιοι είνε μαθητάι τού Γυμνασίου, φοιτητάι — φαντασθήτε! — και νεαροί έμποροϋπάλληλοι. 'Ολοι αυτοί παρεπέμφθησαν εις τόν Εισαγγελέα και τώρα πρόκειται να δικασθούσιν ως έκβιασταί.

'Εκαταλάβατε λοιπόν που οδηγούν αυτά τά άνόητα και γελοία μυθιστορήματα, αυτά αι περιπετειώδεις ιστορίαί κακούργων, ληστών, εκβιαστών, τας όποιās τασάκις ή Διαπλάσις σάς εϋσώτησεν ούτε καν να έγρίξτε;... Είδατε τώρα διατί οι γονείς και οι διδασκάλοι σας σάς άπαγορεύουν να δθθητε διασκεδαστικά αλλά πρόγματι σαφμανερά αυτά φυλλάδια της πεντάρας, και σάς λέγουν να μη διαβάτε παρά τά βιβλία σας, την Διαπλάσιν και ό,τι σας συνιστά ή Διαπλάσις; 'Ιδού τάποτελέσματα, ίδού ή καταστροφή των δυστυχισμένων παιδιών, τά όποια, χωρίς οδηγόν, χωρίς σύμβουλον, άφίνονται ελεύθερα να τρέφονται με τέτοια αναγνώσματα και να εξάπτουν την πάντοτε εϋεθαπτον νεανικήν των φαντασίαν! Εις τό τέλος μιμνήσκων τούς ρομαντικούς κακούργους, ιδρύουν μίαν «Μαύρην Χείρα», — άπαράλλακτα όπως σεις εμπορεί να ιδρύσετε ένα Μικρόν Σύλλογον αγαθοποιίας και φιλάνθρωπίας, — και κατανοούν εις τας φυλακάς!

Και να ήξέυρατε πόσα άλλα, χειρότερα από αυτό, είνε ύποκειμένοι να πάθουν, όταν δηλητηριάζου την ψυχήν των με τάπαισια αυτά προϊόντα της εγγχωρίου ή της εύρωπαϊκής βιομηχανίας! Διότι τά μυθιστορήματα της πεντάρας δέν είνε γραμμένα από συγγραφείς, οι όποιοι, όταν είνε άξιοι του όνόματος, και διά του εγγλήματος ακόμη ξεύρουν να διαπαιδαγωγούσιν, να μορφώνουν, να διδάσκουν. Είνε γραμμένα από άπλοüs μιμητάς; οι όποιοι αποδέλπουσιν εις μόνην την διασκεδασιν τού άναγκώνστρου, κερδοσκοπούντες επί του φιλοπερίεργου της νεαράς προπάντων ήλιείας.

Μακράν, παιδιά μου, από τέτοιους ψευτοσυγγραφείς! Είνε οι μεγαλύτεροί σας έχθροί. Διά να πάρουν την πεντάρα σας, δέν δίνουν πεντάραν αν θα σάς καταστρέψουν, αν θα σάς θυσιάσουν. Είνε κακούργοι, οι όποιοι θέλουν να σάς κάμουν κακούργους. 'Ακούτε τούς γονείς σας, τούς διδασκάλους σας, την Διαπλάσιν! Μακράν!

Σάς άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ ΑΣΤΙΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ (Συνέχεια, ίδε σελ. 39)

Ήταν ημέρα πιά. Άλλά τί ώρα ήταν; Ο Έρβελίν δεν μπορούσε να καταλάβη, όταν έβγαινε από τον βαρύ και επίπονον ύπνον του, με ζάλη, με ναυτία οδυνηρή. Ήταν δεινός στερνάς ενα καθίσμα με σχοινιά λεπτά, που τον περιτριγύριζαν από τον λαιμό ως τα πόδια. Τού είχαν αφαιρέσει τή στολή του. Τον άρρισαν με τού υποκάμισο και με τού εσώθρακο. Τού ήταν άπολύτως άδύνατον να κινηθί. Μόνον τού κεφάλι του ήταν ελεύθερο. Εκύτταζε. Στο στήθος του είχε καρφωμένο ένα έπισκεπτήριο, αλλά δεν μπορούσε να διαβάσει τί ήταν γραμμένο επάνω. Εύρισκετο ενα γραφέιο πολύτελειστάτα έπιπλωμένο. Στο πάτωμα γύρω του ήταν σκορπισμένα χαρτιά τσαλακωμένα, σχισμένα και μισοκαμένα. Στο τραπέζι ένας σωρός χαρτιά είχε γίνει κατά τού τρία τέταρτα στάκτη.

«Ω! ε! Τι ε'νε αυτό τού δέρμα...»

Τού θέαμα αυτό έκαμε τόν Έρβελίν να φριχιάσει. Είχε γλυτώσει από ένα θάνατο τρομερό. Θα έκαίετο ζωντανός σε μία πυρκαϊά έκούσια, άν δεν έσβυνε τή φωτιά ένα ρεύμα άέρος άρμητικό, που είχαν έλθει από τού άνοιχτό παράθυρο. Έμπρός του ήταν ένα χρηματοκιβώτιο ξεκαλιασμένο και εφαινόνο αι κενάί θέσεις του. Όλα τά έπιπλα, γραφέιο, βιβλιοθήκη, είχαν υποστή τήν ίδια τύχη. Όλα είχαν έρευνηθί. «Ήταν δεινός στερνάς ενα καθίσμα...» (Σελ. 40, στ. α')

Και καθένα είχαν έλαφρωθί από κάθε τι πολύτιμο, που περιείχε. Ο Έρβελίν αίσθανόταν φοβερό πονοκέφαλο. Έν τούτοις ή ιδέες του λίγο λίγο έφωτίζοντο. Μιά όση ή δριμετά τόν έπαιγε. Άνεγνώρισε τήν όση ή του γλωσσοφομίου. Τού φημιώτρό του είχε διαδραχί με γλωσσοφόριο άφθονο, που θ' άπεκοίμιζε για πάντα κανένα άλλον με κρῆσιν όλιγώτερον ισχυράν. Τότε μόνον θυμήθηκε τόν Πλόκ, που

κάθε κινήσεις του ήταν άπαγορευμένη; Έδω έχρησίζετο σκέψις. Ο Έρβελίν έσκέφθη κατ' άρχάς να κάλεση εις βοήθειαν. Με κινήσεις τής κεφαλής είχε κατορθώσει να ελευθερωθί από τού φημιώτρό του. Η φωνές του μπορούσαν να άκουσθοιν έξω, γιατί τού παράθυρο ήταν άνοιχτό. Άλλά δεν ήταν άπερισκέψια, ν' άφισχ να τόν πιάσουν έτσι δεινόν ε αυτό τού λεηλατημένο σπίτι; Δεν θά τόν ύπνωτεύοντο ως συνένοχον των ληποδυτών, που ίσως τόν είχαν εγκαταλείψι, έτσι εκεί κατόπιν φιλονικίας για εηδικησι, όπως συχνά συμβάινει στον κόσμο των άπάχηδων; Άφοι μάλιστα θά ήταν φανερό, ότι είχαν άποπειραθί να τόν ψήσουν ζωντανό, για να τόν εξαφανίσουν; Με τόν καιρό και με τήν ύπόμονή δεν μπορούσε να λύση, τά δεσμά του και να δρασκετεύση με φρόνησι, για να φέρη ό ίδιος τήν μήνυσί του στην άστυνομία; Έτσι τούλάχιστον θ' άπέφυγε τής ύποψίας. Τή στιγμή ανέλην έσήμανε μεσημέρι ενα γειτονικό ρολόγι. Άλλά σε λίγο ένας θόρυβος πού έπιφοβός έφθασε στον Έρβελίν. Μιά συνομιλία εγίνετο στον κήπο, κάτω από τού παράθυρο. — Κυττάζετε, κύριε ύπαστυνός, έλεγγε μία φωνή, οι άθλιοι μπήκαν και βγήκαν απ' αυτό τού παράθυρο, που τού διέριξαν και τού άφησαν άνοιχτό. (R. Lightone) ΜΑΡΙΑ ΘΑΛΕΡΟΥ (Έπειτα συνέχεια)

«Ω! ε! Τι ε'νε αυτό τού δέρμα...»

ΧΟΙΡΟΣ ΧΡΥΣΟΤΟΚΟΣ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ (Συνέχεια, ίδε σελ. 31)

Δεσποινιώ, διακοσμημένη από λόγιους: —Μά... χί, χί, χί,..... μάλιστα... τής είπα: Κυρά Μητρούλια... χί, χί, χί... κύτταζε μη σου πέρη τού πορτοφύλι σου... Έτσι τής είπα... χί, χί, χί... τίποτ' άλλος... Μη με μαλώσετε και δεν τού ξανακάνω... χί, χί, χί!... Ο κ. Δικαστής: —Πολύ καλά, άρκεί. Μικρά Δεσποινιώ, να επιστρέψης εις τήν θέσιν σου και προπάντων να παύσης τά κλύματα. Γραμματεῦ, ο τρίτος μάρτυς! Ο Γραμματεῦς: — Γεωργούλης! να προσέλθι ο μικρός Γεωργούλης! Γεωργούλης, σηκώνεται και πλησιάζει με θάρος: — Παρών, κύριε Δικαστή. Ο κ. Δικαστής: — Δόξα σοι ο θεός που εσύ τουλάχιστον δεν φοβάσαι! Γεωργούλης: — Ά, τέτοις πράγμα, όχι! Έγώ δεν φοβάμαι ποτέ. Ο κ. Δικαστής: — Λέγε μας λοιπόν, τί ξέρεις περί τής ύποθέσεως, μικρός Γεωργούλη. Γεωργούλης: — Θα σας τού πω όλα. Έγώ, κύριε Δικαστή, καθόμου στον έγχο του δρόμου, εκεί κοντά ετς μαγαζοπι-

γαδο, κ' έφτειαγα με τού σουγιά μου μια σφυρίχτρα από κλάδι τίτας. Ο κ. Δικαστής: — Πολύ καλά. Παραιτώ. Γεωργούλης: — Μάλιστα, παρακάτω βλέπω τού γουρούνι, να περνά με τόν κύρ Λαρδή. Τού γουρούνι, με συμπάθειο κύριε Δικαστή, μασούλιζε ένα πρόμμα, ξέρο, σκληρό, τόσο που εγώ φοβήθηκα μην πνιγί. Ο κ. Δικαστής: — Τι έκαμες τότε; Γεωργούλης: — Φώναξα τού κύρ Λαρδή: «Έ! τού σου τού γουρούνι!» Μά δεν με άκουσε. Έπειτα τόν άκολούθησα λίγα βήματα, και έπειτα, άρα είδα πως τού γουρούνι ησούχασε, γύρισε πίσω. Αυτό μόνο ξέρω, κύριε Δικαστή. Ο κ. Δικαστής: — Γραμματεῦ! να έλθι ο άκλόουθας μάρτυς. Ο Γραμματεῦς: — Η Εξοχία Χονδρογιώργου, ή έπιλεγόμενη θειά-Δοξή! Ο κ. Δικαστής: — Τι ξέρεις τού λόγου σου, θειά Δοξή, περί τής ύποθέσεως; Λέγουν ότι συ πρώτη ανάκαλυψες τά

«Έγώ καθόμου στον έγχο του δρόμου...» (Σελ. 40, στ. γ')

χρυσά νομίσματα εις τόν σταύλον τού χαιρου. Είνε αληθές; Η θειά Δοξή: — Αληθέστατο! εγώ, τού λόγου μου! Η κυρ Άναστάσινα λέει πως τά βρήκε αυτή, μα μή τήν πιστεύετε! Όλο τού χαριό ξέρει, πως εγώ τά πρωτοβρήκα. Λοιπόν, δεν τά πρωτοβρήκα ρουκού, με συμπάθειο, κύριε δικαστή. Έχει χάμισο, βλέπω ένα πράγμα που γυάλιζε. Ζυγόνω και βλέπω πως είνε άναπολεόνι. Έξαφνα, εκεί που ημουσ σκουμμένη, βλέπω κι άλλο... παρακάτω κι άλλο... σπρώχνω τού γουρούνι, με συμπάθειο, κι από κάτω από τήν κοιλία του, με συμπάθειο, βλέπω άλλα δύο. Μωρέ, τ' είνε τούτο; Βγάλλω τής φωνές. Ο κύρ Λαρδής που ήταν απέξω, μ' άκούει και τρέχει. Παρατηρούμε κι οι δύο μαζί και ανάκαλυπτουμε πως τού γουρούνι, με συμπάθειο, κύριε δικαστή, εχάνε άναπολεόνια. Τήν άλλήν μέραν βρήκαμε κι άλλο. Τού γουρούνι όμως, με συμπάθειο, δεν μου φάνηκε να είνε πολύ καλά στην υγεία του. Τού λέω τού κύρ Λαρδή και τόν συμβούλευω να φωνάξη τόν κύριο Ζαφειράκη. Έρχεται, πραγματικώς ο κύριος Ζαφειράκης, — είνε άλγογογιατρός, μα γιατρεύει όλα τά ζωντανά, — κυττάζει τού γουρούνι, με συμπάθειο, κύριε δικαστή... (Έπειτα συνέχεια)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

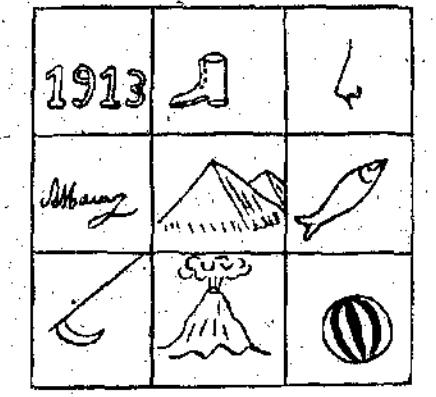
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Περίεργος Βράχος Βίς άπόστασιν διακοσίων εβδομηντα μιλίων από τού Βουένος-Άλρες, εύρίσκεται ένας βράχος, ένδομαζόμενος «βράχος τού Γιαντί». Ο βράχος αυτός ίσταται εν ίσοροπία επί ενός οφθαλάτου, και ταλαντεύεται όσπως, ώστε είνε μπορεί κανείς, ώθών τόν βράχον, να σπάση υπ' αυτόν ένα καρδί, χωρίς να τού λιώση.

Η σταγών μιας γραίας Ίδού ή σταγών μιας γραίας Αμερικανίδος, ή όποία, μη εχουσα τά μέσα νάντικταστήση, δυό δόντια που τής έσπασαν τυχαιώς, εσκέφθη να βάλι εις τήν θέσιν των, μόνη της, δυό φιλιδισγία κουμπιά!

Εβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α) Ειτινογραφημένη Άκροστιχίς Έστέλλη υπό της Σημαίας της Άκροπόλεως

Τάρχηνα γράμματα των εικονιζομένων πραγμάτων άποτελούν κατά σειράν άρχαιον τραγικόν ποιητήν.

β) Γρίφος Έστέλλη υπό τού Μέλλοντος Έφευρέτου

γ') Διά τούς γαλλομαβέτς

Έστέλλη υπό τού Ηρώος τού 1918

Δήλωσις: Κάθε συνδρομητής, άγοραστής ή άναγνώστης τής Διαπλάσεως, από τας Άθήνας, τας Έπαρχίας και τού Έξωτερικόν, είνε μπορεί να στείλι τας λύσεις εις τού γραφεϊόν μας (38, όδός Έβριπίδου), συνοδεύων τήν άποστολήν του με μίαν δεκάδραν ή με ένα δεκάλεπτον γραμματόσημον. Τά όνόματα όλων των λυτών θα δημοσιουσθούν. Άναλόγως δέ τού ποσού, τού όποιον έπικτελεσθή, θα έγγράφωμεν και πάλιν διά κλήρου μερικούς λύτας ως συνδρομητάς τής Διαπλάσεως διαρκά.

Άύσεις τού 2ου φύλλου

α') 'Ιδια φύλασε (Ίδη, α, φύλλα, σέ.)—β') La racine boit l'eau de la fontaine (Racine, Boillau, Lafontaine).—γ)

Τού πρώτιστον καθήκον τού συνδρομητού είνε ή άναπέσις τής συνδρομής του.

Ιδε τον Ο- θηγον του Σελις Συνεργασιας Συνδρομητων Συνδρομη του, Κεφ. 8

ΚΑΛΟΣ ΟΙΩΝΟΣ

Εγυφίζαμεν από ταξείδι. Εγχαμεν φθάσει εις την Κέρκυραν και εμμεθα δ- λοι πολλο συγκεντημένοι, διότι επιστρέ- φαμεν εις την Ελλάδα μετά τριήμηνον άπουοίαν.

Ο πόλεμος εχεν αρχίσει πρό όλίγου, και την ήμεραν εκείνην άκρωώς πολλοι έφραδροι έπεριβάζοντο εις ένα πλοιον. Τί ώραία πού ήτο! Η μουσική έπαίξεν κομμάτια ένθουοισιάδη, όλα άπέπταν ένθουοισιασμόν, και οι έφραδροι ένύπταζαν ύπερηφανοι, σάν να έλεγαν: «Θά νική- σουμεν!»

Τί ώραία, ειπεν ή θεία μου: τό μό- νον πού με λυπά εινε ότι δέν φροσά διά- λου άνεμοσ διά να κινήση την σημαία μας, και δέν μου άρέσει έτσι πού πί- πται, μοιάζει ταπεινή, καταφρονημένη.»

Ένφ άκριβός έλεγε ταύτα, έφύσησεν έλαφρός άνεμοσ και ή σημαία μας ήρ- χισε να κυματίζη ύπερηφάνα. «Καλός οίωνόσ, ειπεν ή θείασ μου, ή σημαία μιάς λεγει ότι θα νικήση, και θα νικήση!»

Ω και ή του καλός οίωνόσ! Ολίγασ ή- μέρασ κατόπιν ή στρατός μας εισήλθε θριαμβευτής εις την Θεσσαλονίκην. Αί νίκαι διαδέχοντο άλλήλασ: Τώρα πιά ή σημαία μας δέν εινε ταπεινή, καταφρό- νημένη! ...

Βαλκανική Συμμαχία

Ο ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΩΛΗΣ

«Αγάθεια! Κόπανοσ! άκούω άπ' τό κρεββάτι μου. Η ώρα θα πέρασε, θέλω να σηκωθώ, μα πού να μάψιση τό κρούσι! Τί ζεστό πού εινε! άπ', τώρα πού να ση- κωθώ! Καί γυρίζω έδω, τό άλλο πλάι. Σε λιγάκι με ξυπνήσ πάλι ή ίδια φωνή «Πάρ- τε, κείνοσ έφημεριδισ!» Με τό σωστά του βάλθηκα αυτόσ ή έφημεριδοπώλης να μη μάψιση να κοιμηθώ. Σηκάνομαι λοιπόν και ντύνομαι γρηγόρα. Και από τόν έξώ- στην βλέπω τόν έφημεριδοπώλην, ένα παιδάκι δέκα ένδεκα χρονά, με έξυπνη φυσιογνωμία. Δέν στεκότανε καθόλου, πάντα τρεχάτο και πρόθυμο στούσ πελά- τασ του. Κατεβαίνω να πάρω μιά έφημε- ρίδα. «Δέν κηνώνει, καιμένο, και βγγή- κες τόσο πρωί!» τό ρώτησα. «Τί να κά- νω, κοκόνα μου, σήμερα πού εινε Κυρι- ακή και δέν έχω σχολείο, πούλω έφημε- ριδεσ για να βγάλω τό ψωμί μου. — Και μόνο την Κυριακήν πούλις;— Όχι και τόπο γέματα σάν σχολών, πούλω τόν Τη- λέγραφο». Τότς νάρχεσαι να κέρνω από σένα. — Μετά χαράσ μου λέγει και φεύγει τρεμουλιάζοντας άπ' τό κρούσ.

«Πάρτε, Κύριοι, έφημεριδισ!» φωνάζει πάλι και ή φωνή του χάνεται στο φύσημα του δυνατού βοορηά. Δυστυχισμένο μι- κρό, την ώρα πού έγώ ξενόιασθη βαριέ- μαι να σηκωθώ άπ' τό κρεββάτι μου, έκείνο τρέχει για να κερδίση την ζωή του.

Δύναμις της Θελήσεωσ.

ΟΙ ΠΤΩΧΟΙ

Φύσησ ή κρύοσ ή βοριάσ
Και ήρε έλα τά φύλλα
Πού κίτρινα και λιγοστά
Κρεμόνταν, ετά κλαδιά τους,

Κ' έμεϊσ μεσ' τό δωματίο
Κυττάζουμε τά έύλα
Πού στην θερμάστρα καίγονται
Και πάμε πιό κοντά τους...

Την νύκτα ή ύπνοσ τι γλυκό
Πού κλεινει κάθε μάτι.
Σάν έξω τό χιονόνερο

«Στά τλάμα μας κτυπάει
Κι' ώσάν πικρό νανούρισμα
Τάκούω άπ' τό κρεββάτι
Έν ζωσ ή νούσ μου 'ε δνειρα
Άρχίζει να πετάη!»

«Ω! τό πικρό νανούρισμα!
Μου φάνηκε πώσ μοιάζει
Νάσαι τό λόγια αυτόνών
Κρεββάτι πού δέν έχουν,

Νάσαι τό κλάμα τού παιδιού
Πού έξω τρεμουλιάζει,
Τό ρίγοσ όλων τών πτωχών
Πού ή κρύεσ νύκτεσ βρέχουν...»

Τί μαύρη σκέψισ πού ειν' αυτή!..
Πόσο τόν νούσ ταραζεί!
Βλέπω στην φαντασία μου
Τόν γέρο τόν καιμμένο,

Την κόρη πού στο πλάι του
Σιγά, σιγά μαράζει,
Την μάνα με τό πρόσωπο
Τώχρό, τάπελισμένο.

Τόν νεό πού έτοι ντροπαλά
Κυττάει σάν τόν 'δοόμε,
«Ω! τό παιδι πού ξενοκτξ
Στούσ δρόμοσ με τρομάρα...»

«Όλοσ αυτούσ τούσ ναυαγούσ
Πού έξω άπαντούμε
Και τρέχουν από πίσω μας
Νά πάρουν μιά πεντάρα.

Τούσ βλέπω, ναί, μεσ' στήσ βροχέσ,
Στά χιονία να κρυώνουν
Μόλις ντυμένουσ, έχοντασ
Τά χέρια τουσ στούσ ώμοσ:

Και ή βοριάσ έλα βογγά
— Λέσ Πήγαντεσ μαλώνουν,
Λέσ κι' άγρια μάχη γίνεται
Στούσ παγωμένουσ δρόμοσ...»

Κύμα
ΠΩΣ ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΖΕΤΑΙ
Ο ΚΑΦΕΣ

Προχούεσ έπήγαμε με την άδελφή μου να επισκεφθούμε μιά γνωστή μας γρη- ούλα. Αφού καθήσαμε λίγη ώρα, μιάσ προσέφερε καφέ. — Τί να γένουμε, παι-

διά μου, μιάσ λέει, δέν φέρνουμε πιά καλό καφέ. δλο κι' από ψωμί, γιατί έχει και τέτοια ύδουσι!

— Όχι κυρά-Μαρία (ήταν τ' όνομά της) τής έξηγήσαμε χαμογελώσαι, ή κα- φέσ δέν κατασκευάζεται, γίνεται μονά- χος του.

«Α, μιά! παιδάκια μου, τόν κατα- σκευάζου στην Ευρώπη. Βάζουν ψωμί και τό καβουρδίζουν καλά, έπειτα τό περνουθε από κάτι μεγάάλλεσ μηχανέσ, και τό κάνουν καφέ.

Και έπειδή έβλεπε μιάσ και γελοούσαμε, μιάσ ξαναλέει:

— Αλήθεια, παιδάκια μου, αλήθεια! πώσ δέν τό ξέρατε; Άρ, τι θαροείτε; κοιζάμ Ευρώπη πού κατασκευάζει ένα σωρό μηχανέσ, με κάτι βίδεσ, πού τες βλέπεισ και σε πιάνει τρομάρα, κι' ένα παληοκαφέ δέν ξέρει να κανη;

— Μα όχι, τής ξαναλέμε, άλλο πρόγμα ή μηχανέσ, κι' άλλο ή καφέσ. Ο καφέσ εινε καρπόσ. Νά, ρώτησε και τό γυιό σου, πού έπήγε σχολείο και ξέρει!

— Και νομίζετε, μιάσ λέει θυμωμένη, πώσ στο σχολείο μαθαίνουθε τίποτα; μονάχα μαθαίνουθε να μην πιστεύουθε ό,τι τούσ λένεσ οι γέροι.

Είδαμε, ότι με την έπίμονη αυτή γρηά, δέν θα κατορθώναμε ποτέ να συννενοη- θούμε και σηκωθήκαμε και φύγαμε γε- λώσαι.

Δέν ένόμισα όμως καλόν τέτοια πολύ- τιμοσ ανακάλυψισ να ευρίσκειται έν άφα- νεϊσ, και άπερφόισα να σάσ την γραψώ, για να μάθετεσ και σεϊσ πώσ κατασκευά- ζεται (;) ή καφέσ!!

Ηρωική Σάμοσ

Σημείωσις της Διαπλάσεωσ.—Και όμως, ή γρηούλα δέν ειχε άδικον. Είς την Ευρώ- πην κατασκευάζεται και ψεύτικος καφέσ!

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

«Ο Τοτόσ και ή Λελή θα πάν μόνη τουσ εις τής θαλάσ του, ή όποία ήλλαξε σπίτι. Είνε πρώτη φορά και ή Λελή έρωτξ με άνη- συχίαν τόν Τοτό άν' θυμάται καλά την διεύ- θυνοισ.

— Εβία, εινε στην όδον Σκουοσ.
— Ναί, μα ήσείεσ τόν αριθμόν;
— Άχ! τόν έχασα, μα δέν πειράζει, θα τόν δοόμε στην πόρτα.

Είς μίαν έσπεριδα ήτο ένα παιδι, τό όποϊον διεσκέδαξε τούσ παρόντασ με τασ εύφειεσ του απαντήσαι.
«Ένασ ήλικιωμένοσ κύριοσ, δια να περιπαίξη τό εύφεισ αυτό παιδι, λέγει εις την πλαινίη του κυρίαν:

— Συνήθουσ τά έξυπνα παιδιά γίνουναί βλά- κησ όταν μεγαλώσουν.
— Ο μικρόσ τό ήκουσε και άμέσουσ απαντξ:
— Φαινεται λοιπόν, κύριε, ότι θα ήσθε πολύ εύφεισ κατξ την παιδική σας ήλικίαν.
«Έστέλη από τού Ταταυλιανού

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΛΗΓΕΙ ΤΗΝ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ

Επειδή υπάρχουν ακόμη όλλιοι τόμοι από τούσ άρχικώσ διατεθειτάσ 75ο, τό Προνόμιον παρετάθη μέχρι τής 15 Ια- νουαρίου 1914.

Λοιπόν, οι έγγραφόμενοι ή άνανεούντεσ την συνδρομήν των μέχρι τής 15 Ιανουα- ρίου έχουν τό προνόμιον ναγοράσουν τούσ τόμοουσ τής «Διαπλάσεωσ», των έτών 1899 έως 1905, όλουσ μαζί ή χωριστά ένα έκαστον, τιμώμενον άρχικώσ δραχμάσ 7, αντί δραχμών 4 μόνον (και χρυσόδε- τον αντί δραχμών 7), τούσ δε τόμοουσ των έτών 1906—1913, όλουσ μαζί ή χωριστά ένα έκαστόν, τιμώμενον άρχικώσ δραχμάσ 8, αντί δραχμών 4,50 μόνον (και χρυσόδετον αντί δραχμών 7,50).

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 38 οδούσ Ευρυπίδου την 1ην Ιανουαρίου 1914.

ΜΑΖΙ με όλον μου τό σπιτίκόν και με όλουσ μου τούσ συνεργάτασ, σάσ εύχομαι, αγα- πητά μου παιδιά, άίσιον και ευτυχέσ τό νέον έτοσ 1914. Εβθε να εκπληρωθούν κατ' αυτό οι καλύτεροί σας κήθοι, δια σας τούσ ίδιοουσ, τούσ συγγενετσ σας, τούσ φίλουσ σας και την Πατέρα. Κ' έπειδή ειμαι βεβαία, ότι ένασ από τούσ κήθουσ σας, — τόσον ευγύνησ όσον και διακαήσ, — εινε και ή αυθησις τής Διαπλάσεωσ, εύχομαι εις τόν έαυτόν μου ν' αυθηθώ κατξ τό έτοσ τοούτο, δια να εύχαριστηθώ και να χαρήτεσ όλοι. Αλλά και από σάσ έξαρτά- τα, — άπωσ δια και κάθε άλλη ευτυχία...»

Ανθός της Ανατολής, χάρωσ πολύ δια την άπόφασί σου και έλπίζω, ότι θα έμεί- νησ εις αυτήν. Τα γραμματάκια σου μου προ- φηνούν την μεγαλύτεραν εύχαρίστησιν, ώστε μη μου την στερήσ.

Δι' αυτό, Τζωκόμωτα, σάσ έγρυφώμαι: Τα νέα μας μυθιστορημάτα ίτα ώραία θα εινε άξ- τό τέλοσ και άκόμη όραιότερα! Κήτωμα μη φεύγη όλίγον άργότερα τό βαρβάτ, δια να έπρωθανεσ να μου γράψησ και άλλα! Ας έλπίσω άλλην φοράν...»

Τά έτήσ μου γράφεσ ή Αστρη της Έλευ- θερίας: «Δέν πρέπει ναπορή τό Ρένυμα του Βασίλορου δια την δραστηριότητα τής Βαλκα- νικής Συμμαχίασ, διότι αυτή, ως ειπεσ και σό, εινε πολύ δραστήρια και εύφεισ, και προ- φάει εις όλα και δι' όλα. Έγώ την γνω- ρίζω πολύ καλά πρό τινούσ έτών, τώρα δε εινε και συνδρομητέρα του Σουλόγου μας και σκαπεει να κάμη παράρτημα τής «Αόξησ» εις τασ Αθήνασ. Διότι, ως μοί έμολόγησεν ή ιδία εις μίαν έπιστολήν της, «φτυράνει και όποσ δέν την σπέρνουν». — Πόσω μάλλον όπου την σπέρνουν, ή...»

Σημεία του «Όρδοου», ή αριθμόσ σου εινε 749. Η έπιστολή σου μου ήρσεσ πολύ, αλλά κάνεισ κατξ περιέργα λάθη, πού ποτέ δέν θα τά έσπρίμενε κανέισ από μαθητήσαν Γυμνα- σίου, γράφοουσα μάλιστα κατξ τάλλα όρθό- τατα. Λέγεισ π. χ. «έπ' όσον ήμην ήσρα- σθησ», «σελλώ τά έτήσ ψυδοινώματα». Προσέχε τα λοιπόν, διότι δέν εινε κατξ άπρο- σέφισ.

Σόδ έστειλα τό βραβετόν, Προσφιλήσ, Α- κόμωσισ, και σ' εύχαριστώ θερμώσ δι' όσα γράφεισ. Ναί, δια την άνταλλαγήν των Μ. Μυστικων κατξ πρέπει να γίνη. Σκέπτομαι να όρίσω, ότι ή προτείνωσ άνταλλαγήν, άμα δηλώση ή άλλοσ ότι την δέχεται, όφείλει να τού στείλη τετραδόν πρώτοσ. Βεβαίωσ, θα

υπάρχουν και τότε καθυστερούντεσ: αλλά του- λάχιστον δέν θα εινε εκ των προτεινόντων, όπωσ τώρα, τό όποϊον προφειτεσ μεγαλύτεραν αγαπάτησιν... δια την αναίδειαν. Να προ- τείνω εις ένα συνάδελφόν σου άνταλλαγήν, να τόν κάμησ να σού στείλη τετραδόν πρώ- τοσ, κ' έπειτα να μη τού δίδησ άπάντησιν, — ή, αυτό ύπερβαίνει τά όρια!

Παθαμένα Όνειρα, αι παραγγέλαι σου έξετελέσθησαν. Το στάδιον πού έξελέξεσ μου φαίνεται λαμπρόν: φόρμακον όμως δια να κα- ταλαβαίνησ εύκολα τά μαθηματικά, δέν ξέρω άλλο εκτόσ τής προσοχησ και τής έπιμελείασ. Αν ξέρη κανένα καλλίτερον κανέναν από τούσ φίλουσ μας, δεσ τό πη.

Ναί, Ακακία, οι «Ολυμπικοί Αγώνεσ ά- νεβλήθησαν δια τό 1918, διότι δέν ύκρηγε καιρόσ να προετοιμασθού άντάξει των περι- στάσιων. Έπρεπε να ήρχίζαν αι έτοιμασίαι ένωρύτερα, αλλά τότε ή Ελλάδα ειχε άλλεσ σπουτούρεσ... Η Αλεξάνδρα Παπαδοπούλου, ή όποία άπέθανε πρό τινών έτών, ήτο από την Πόλη και δέν ειχε συγγένειαν με τόν Διευθυ- τήν μας. Ητο όμως κάποτε συνεργητρια μου και ήχεσ γράψει όραιότατά δηγήματα.

Εύχαριστώ έχκαρδίωσ όλους τούσ φίλουσ μου και τασ φίλασ, δια τασ όραιάσ πρωτο- χρονάτικασ εύγάσ των. Είμαι καταγοητευ- μή πού εις καμμίαν περίστασιν δέν με λη- σμονούσ.

Δια τόν κ. Γρ. Βενόπουλον, τόν αγαπη- τόν σας Φαίδωνα, σάσ αναγγέλλω μετα χαράσ τά έτήσ: Ζητήσασ εύγάτοσ και λαβών την άδειαν να προσφέρη τούσ δύο τόμοουσ τουσ «Θεά- τρου» τού εις τόν Πήγωνα Νικόλαου, έτι- μώησ κατξ τής Αυτού Βασιλικήσ Υψηλότη- τοσ δι' ιδιοχείροσ, έκτενούσ κ' εύμενεστάτησ έπιστολήσ. Εκτόσ τής τιμησ αυτήσ ή αγαπη- τός σας Φαίδων ειχε κατ' αυτάσ και μίαν άλ- λην. Οι συνάδελφοί του θεατρικοί συγγραφεϊσ τόν έξελέξαν Πρόεδρον τής νεοσστατόσ «Ε- ταιρείασ Έθνικουσ Θεάτρον», περί τής όποίασ θα σάσ γράφη ή έδιος, έν καιροφ, όσα πρέπει να γνωρίζετεσ και σεϊσ. Αίτέσ εινε μιά Έται- ρεία με μεγάλο σκοπόν, ή όποιοσ, δια να πραγματοποιηθί, πρέπει να βοηθήσουν όλοι οι φιλόμουσοι, και μεγάλοι και μικροί.

Όραίόσ έπιστολάσ μου έστειλαν αυτήν την έβδομάδα και οι έτήσ: Συμγραφή Ηχώ (πύ του φρόνου θα την έχω κοντά μου τ' χωρά!) Ατρώρητο Εβζωνάκι. Ηρωισ του 1913, Ι- στός Αράχνησ. Μαστρογαλιόσνησ, Φάων, Άγγελόσ του Πόνου, Παπαράουνα, Αθηνά Δράκου, Μαίση Λεβή κλπ. κλπ. Ηδελα ν' ά- παντήσω εις όλους έκτενούσ: αλλά, αλλά, αλλά...

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Από την άγγελίαν πού σάσ έμοίρασα με προηοφόμενον φύλλον, είδατε τί όρατον εινε αυτό τό «Πανόραμα του Πολέμου» τό όποϊον έξέδωσαν οι κ. Α. Κωνσταντινίδησ και Σία. Δια να διευκολύνω όσουσ θέλουν να τό άπο- κτήσουν, δέχομαι και παραγγελίασ εις τό γρα- φείόν μου. Όποιοσ μου στείλη, δια ταχυδρο- μικήσ έπιταγήσ ή όπωσ άλλωσ ειμπορεί, φρ. 15, θα λάθη άμέσουσ τό «Πανόραμα» χρυσό- δετόν και πολυτελέστατον έντόσ θήκησ.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Εγρυφίνουτα: Διάφορα του Τέλλου Άγρα, του Πάδου της Ρόδου, και της Νόθησ — Τό νέον έτοσ τής Ματωμένησ Δόξησ — Δόσ μεταφρασοί του Ιαπότου του Μεσαιοωσ — Διάφορα τής Ανάμωσ τής Θελήσεωσ και τής Βαλκανικήσ Συμμαχίασ — Απ' ή ζυή του Λυκείου του Πεδάμενα Όνειρα — Ποίημα του Κόματου — Η χαράσ τής Έξορθεωσ Ανθίδοσ — Χριστούγεννα τής Τρικυμιάσ — Μικρά διάφορα, άνέκδοτα, Π. Πνεύματα κλπ. διαφόρων.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνανεοται, άν δέν συνοδεύεται από τό δικαίωματοσ φρ. 1. Τα εγκρινόμενα ή άνανεοόμενα ισχύουσι μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1914. Όσα συνοδεύονται από Α ά- νήμων εις άνόμοι, και όσα από Κ εις κοφίτασ.]

Νέα Ψευδώνυμα: Κόρη του Συνάγμα- τοσ, κ. Τζωκόμωτα, κ. (Ι.Γ.) Πατρις των Η- ρώων, κ. (Μ.Κ.) Αεοντοπαδόσ Κρήσ, κ. (Α.Π.) Ηλιού Φαινότοροσ, κ. (Χ.Γ.) Ση- μάια του Όρδοου κ. (Μ.Ν.) Προσφιλήσ Α- νώνμωσισ, κ. (Εβρετέ με!) Πεδάμενα Όνει- ρα, κ. (Ι.Κ.) Ταπαρραία Κόρη, κ. (Α. Α.) Κόρη του Θερακίου, κ. (Α. Α.) Θριαμβη- τήσ του Δικαίου, κ. (Σ. Β.) Κυπριακή Μέ- λισσα, κ. (Α.Π.) Φιλίαη Ελλάδα, κ. (Α. Α.) Θέμησ Βανιώτησ, κ. (Κ. Σ.) Έξλιωμένοσ Κλαυρίδοσ, κ. (Σ.Κ.) Κασανή Γιαννωτο- πούλα, κ. (Μ. Α.) Αφροδίασ Θάλασσα, κ. (Α.) Έλευθερωμένο Έλληνοπούλο κ. (Θριαμ- βοσ) Δαίτησ, κ. Αυλοδοί τής Καρδιάσ, κ. Σεντενωμένοσ Αετοσ κ. Αρβόλα, κ. (Α. Α.) Ναυάκι του Αβέρωφ, κ. (Ι.Χ.)

Ανανεοόμενα Ψευδωνύμων: Ακτις Χ. κ. Τροπίαη Βόση, κ. Ανόρθωσί, κ. Αορον Έσπερινόσ, κ. Πατριώ Ναυτοπούλο, κ. Κυ- πριακή Ακτιή, κ. Ποντιάσ Αύρα, κ. Ροδα- πίοσ Έλληνοπάισ, κ. Γλυκεία Αύρα, κ. Νι- κησοσα Κυανόκευκοσ κ. Δαρνοσταφής Στρα- τηλάτησ, κ. Πόδοσ τής Ρόδου, κ. Χρήτοσ, κ. Αωδονοτοσ, κ. Ηρωίεσ του Σουλόν, κ. Συμγραφή Ηχώ, κ. Πυροφόροσ Κανάρη, κ. Αμαρυλλίασ, κ. Δαρνοσταφής Όλυμπικω- νικήσ, κ. Έν τούτω Νικα κ. Ρεξέτωσ, κ. Ελ- λάσ του Μεγάλου Αλεξάνδρου κ. Αόξασμένη Ελλάδα, κ. Πργηγήσοσα των Δολαφίων κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά έπιθυμούη ν' ανταλ- λάξου: — ή Ματωμένη Δόξα (0) με Βαλκα- νικήν Συμμαχίαν, Ιατόν Αράχνησ, Ηρωισ τής Κόκενασ. — ή Δέλη (0) με Έξενωπο- νητιαν, Έβγενοσ Ιδανιόν. — ή Ακτις τής Έ- λευθερίας (0) με Κόρην Πολομιστοφ. — ή Μέγασ Κωνσταντινοσ (0) με Σέλοκ Χόλμσ — ή Δαίτησ (0) με Κρητικοπούλιαν, Νιόβην, Τσούχησαν, Τσορνιόλον, Έρημίτιδα, Νο- σολογούσαν, Χιωτοπούλιαν, Έξοριστοσ Ατ- θίδα. — Το Αυλοδοί τής Καρδιάσ (0) με Λευ- κόν Χρυσάνθεμον, Θάλασσα, Κόρη του Γυαλοφ, Κόμη, Ανθησινιαν Βαυβασιαν, Νι- κην, Τρικυμωδή Θάλασσα, Ζιλδαν, Τρελ- λην Ναυτοπούλιαν, Τρικυμια, Άνθος τής Ανατολήσ, Ελάτη, Φεγγαρόπαιδο, Αμι- μιλαν, Όνειρον τής Πραγματικώτητοσ, Φά- ωνα, Ένθουοισιάδη Κυπριοπούλιαν, Μεγάλην Καρδίαν, Έλληνικήν Αίλην. — Ο Σεντε- ναμένοσ Αετοσ (0) με Ιατόν Αράχνησ, Υ- περηφανον Έλληριδα, Κυκλάμων, Ινώ, Θηλυκόν Διάβολον, Ασοπρο Κοράκι, Μπου- πουλιαν, Αυδιαν Αίθον, Βαλκανικήν Συμ- μαχίαν, Αόξαν.

Η Διάπλάσισ άσπαζέται τούσ φίλουσ της: Τέλλου Άγραν (δυστυχώς, όταν έλαβε τό γράμμα σου, τό ποιήμα ήτο τυπωμένο και μο- λονότι ή παραλλαγή μου ήρσεσ περισότερον, δέν ειχα πλέον καιρόν να κάμη τίποτα) Βα- σίλειον Σ. Α. (εύχαριστώ πολύ) Ματωμένη Δόξαν (έχει καλός: αλλά τά στελλόμενα δια τούσ Έβδομαδιαίοουσ διαγωνιμοουσ, πρέπει να γράφουναί εις ένα κομμάτι χαρτί χωριστά, όχι μαζί με την έπιστολήν, αυτό με δυσκο- λείει πολύ, διότι με αναγκάζει να τάντιγράφω και πού καιρόσ!) Κρητικοπούλιαν (διεβιδάσθη) Ηλιού Φαινότοροσ (χαίρω πολύ και σ' εύ- χαριστώ δι' όσα γράφεϊσ!) Ανόρθωσαν (πού όσο μεγαλώνει, τόσον περισότερον μ' αγαπά!) Δαρνοσταφής Όλυμπικωκή (από την καλή σου μητέρα έμαθα τά τής βελτιώσεωσ τής

ΤΟ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΕΙΣ ΚΑΘΕ ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΝ ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ", ΤΟΥ 1913

Με τὰς 428 σελίδας του.—Με τὰς 580 εἰκόνας του.—Με τὸν ἀπαράμιλλον «Μικρὸν Τζόκευ».—Με τὴν περιεργωτάτην «Κρινιώ».—Με τὰς ὁραίας «Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς» τοῦ Φαίδωνος.—Καὶ μὲ χίλια δύο ἄλλα.

Τιμῆται : **ΛΑΕΤΟΣ** δραχ. ἢ φρ. 8.—**ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ** δραχ. ἢ φρ. 10

Καὶ ἀποστέλλεται ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς.

ὕψις σου καὶ ἐχάρηκα πολὺ) Πατρὸς Ναυτοπόλου (εὐχαριστῶ πολὺ) Δοξασμένου Ρήνον (ἡ ὥρατα ἐπιστολή σου μὰς συνεκίνησε πολὺ) Κυριακῆν Ἀκτὴν (εὐχαριστῶ πολὺ) Κῆμα τοῦ Θεομαίκοῦ (πολὺ εὐχαριστίας ἰ γράφει μου) Μεγάλῃν Καρδιῶν (ὅλη ἡ οἰκογένεια σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὰ καλά, παρηγορητικά σου λόγια) Ταλαιπωρηθεῖσαν Ἡσπερον (ἔστειλα) Πανσέλιον Πόθον (εὐχαριστῶ τὸν Σύλλογόν σου διὰ τὰ νέα ζεσπαθώματα) Δοξασμένου 1912 (ναί, ὁ Ἀνανίας ἐγύρισεν ἀπὸ τὸν πόλεμον καὶ τώρα εἶνε κλεισμένος καὶ γράφει τὰς ἐντυπώσεις του καὶ τ' ἀπορημονεῦμάτα του) Ἑλλάδα τοῦ Ρήγα (εὐχαριστῶ πολὺ, καί, θὰ δημοσιεύσω καὶ διηγηματάκια διὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ ἀδελφοῦ σου) Τελέσιαν (ἔχει καλῶς εὐχαριστῶ) Ἐνδοξον Ἀσραναίτην (ἡ εὐστειμένη σου ἐλήφθη) Πυθαγόραν τὸν Σάμιον (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ζεσπάλωμα· ὁ τόμος σου ἐστάλη τὴν 21 Δεκεμβρίου, δηλαδὴ μόλις μου τὸν ἔφερον ὁ βιβλιοδέτης) Βαλκανικὴν Συμμαχίαν (εὐτυχῶς, ἡ Κόκκη καὶ ἡ Λουλούκα εἶνε τώρα καλά· σ' εὐχαριστοῦν πολὺ διὰ τὴν εὐχὴν καὶ κάμνον το κατὰ δύναμιν ἐὰν πραγματοποιηθῇ) Δόντα τῶν Θερμοπολιῶν (βεβαίως δύνασαι) Ἐν τούτῳ Νίκα (καὶ τοῦ 1912 καὶ τοῦ 1911 ἀκόμη ἔχει καλῶματα) Κῆμα (σοῦ ἔστειλα τὸν Α' τόμον τοῦ «Θεάτρου») Κωνστ. Κ. Λαμ., Ἡρώα τοῦ Μαιζανίου, Μὴ μὲ Ἀημοῦσι, Σοφίαν Θ. Ψάθη, Ἰόλην, Δηφ., Ἡρώα τῆς Κρήνας, Ἀκίνα Χ, Φουστανελλῶν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 1ην Ἰανουαρίου, θαπαντήσω εἰς τὸ προσεγίς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

142ος Διαγωνισμὸς Λύσεων Δεκεμβρίου· Μαρτίου

(Δι' ἑξῆς δεκταὶ μέχρι τῆς 3ης Μαρτίου· ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, ἔφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ).

45. Δεξιγράφος

Καί ποῦ καίτοι, μὲ τρωκτικόν
Ἐὰν ἐνώσης,
Μνημεῖον αἰγυπτιακόν
Ὁ δὲ φανερώσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰσοῦ Ἀρχαῆης

46. Λογοπαικτικὸς Δεξιγράφος:

Μέσα εἰς θεὸν ἀργαῖον
Ἀυθ' εἴσομα ἐν θέσει,
Τῆς Εὐρώπης ἓνα Κράτος
Παρουθῆ, θαποτελέσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας.

47. Αἶνιγμα.

Νῆσος ὥρατα τὰ θηλυκὸν μου,
Ἄσθος εὐδὲς τὸ σδέτερόν μου,

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀστέρου τῆς Ἐλευθερίας.

48. Μεταγραμματισμὸς.

Τὶ τὸν νοῦν μου νὰ σκοτίσω
Πεὶ νὰ βγάλω Ἀεὶ νὰ βάλω;
Δένδρον ἦτο καὶ τὸ πρῶτον,
Δένδρον εἶνε καὶ τὸ ἄλλο.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πατριωτικοῦ Πόθου.

49. Σίγμα.

+++++ = Νῆσος τῆς Εὐρώπης
+* * * * = Πιπτόν
** + * * * = Χώρα τῆς Ἀσίας.
*** + * * * = Μέταλλον.
** + * * * = Θέα.
* + * * * = Ποταμὸς Μακεδονίας.
+++++ = Μεσαιωνικὸς ἥρως.

Ἐκ τῶν διαγωνίων, ἡ ἄνω νῆσος τοῦ Διαίου, ἡ κάτω τὸ ἀνεύθετον τῆς νίκης.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Τριφυτίας

50. Λογοπαιγίον.

Ποῖα λέξις γράφεται μὲ τὸ γι;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπολιθεῖντος Ἰδαίου.

51. Κρυπτογραφικόν.

1 2 3 4 5 2 6 7 8 = Ὠκεῖνος,
2 3 2 8 = Φαινόμενον
3 4 5 7 8 = Ποταμὸς.
4 5 2 7 5 = Μέρος τῆς ἰπποσκευῆς.
5 2 6 4 = Ἐπιτοχία.
6 7 3 8 2 6 4 = Νῆσος.
7 2 5 7 8 = Ποτόν.
8 1 2 3 4 5 = Μυθολογικὸν τέρας.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δωδωναίου.

52. Ἀκροστιχίς ἐξ Ἀντιθέτων

Τὰ ἀρχαῖα τῶν ἀντιθέτων τῶν κατὰ τὴν λέξων, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον, ἐκ δύο λέξεων, γνομικόν:

Πεῖρος, ἀμύλος, θύελλα, κρυφίγους, πορθμός, ἄφρον, ἀρχή, ἀνίκανος λευκός, πονηρός.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐγθουσιώδους Κυβερτικοῦσας

53. Μικτὸν.

ση-μ-οι-ν-ε-χ-ω-α

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρωϊκῆς Σάμου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ 42 φύλλον.

447. Περικλῆς (περί, κλείς).—448. Αἰνίγμα (ἐν[σ]ίγμα).—449. Ἀθηνα-Ἀθηναί.

—450. Ἡ ἐλπίς.

451. ΕΛΠΙΣ 452. Διαίρει καὶ βασιλευ. [Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στίχον ἐκ τῶν ΠΑΡΩΝ κάτω πρὸς τὰ ἄνω καὶ ΣΟΛΩΝ ἐκ δεξιῶν πρὸς ἀριστερά.]—453. Ἡ μητέρα (ΜΑΤΗΡ Η ΜΗΤΕΡΑ).—454. ΕΛΛΑΣ (Ἐποφ [Ἡ Ἐρωδός], ἀλέκτωρ, πελεγκά, πελαργός, ὄρνις).—455. Τῶν δυστυχούντων μὴ ἐπιγέλα.—456. Πᾶς ὁ ἐπὶ γῆς χρυσοῦς ἀρετῆς οὐκ ἀνάξιος (πᾶσσο ἐπὶ γῆς· χρ' εἰς ὧ· ἀρετ' εἰς οὐκάντ, Ἀξίος.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ο ΔΗΓΟΣ

ΤΩΝ ΔΙ' ἈΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

Ἐπὶ τὸν ἀνωτέρω τίτλον ἐξέδωκε καλλιτεχνικώτατον τικρίον ἡ ἐν Πειραιεὶ λειτουργοῦσα Ἐμπορικὴ καὶ Λογιστικὴ Σχολὴ Παναγαιοπόλου.

Πέμπεται πανεὶ τῷ αἰτοῦντι. Ὅδος Νοτάρ 68. Ἐν Πειραιεὶ.

Angue, 44 Place des Carmes, Rouen (France) échange vues, timbrées vus, tous pays. Reponse assurée. (Id', 17)

Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει Σύλλογος «ΔΟΞΑ» ἀγγέλλει εἰς τὸν διαπλαστικὸν κόσμον τὸν συνδεδεμένον του μετὰ τοῦ Συλλόγου «ΝΕΑΣ ΕΛΛΑΔΟΣ».

Τράφατε λοιπὸν ὅλοι [εἰς τοὺς πανηγύρους «ΔΟΞΑΝ» καὶ «ΝΕΑΝ ΕΛΛΑΔΑ»]! καὶ θὰ δοξασθῆτε. (Id', 18)

La Paragrigrion envoie mille doux voeux pour 1914 à tous les abonnés et à toutes les abonnées de present journal. (Id', 19)

Α. Κωνσταντινίδου καὶ Σίας

ΤΟ ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

Καλλιτεχνικὸν πολυτελὲς Δεύκωμα ποικίλων εἰκόνων, —μαχῶν, ποτίων, ἐπεισοδίων, σπηνῶν, ναυμαχιῶν κτλ. Ἡ δι' εἰκόνων πλήρης Ἱστορία τῶν δύο νικηφόρων πολέμων μας.

200 περίπου σελ. μεγάλου σχήματος

Τὸ «Πανόγραμμα τοῦ Πολέμου», χρονοσάδετον ἐντὸς θήκης, στέλλεται ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν, πρὸς πάντα ἐμβάζοντα εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως, :

Φράγκα 15.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1913,

κόκκινα μὲ χρυσὰ γράμματα, δι' ὁσους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλλάδια των εἰς τόμον, εἶνε ἤδη ἑτοιμα καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυδρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ ἀντίτιμον, δραχ. ἢ φρ. 1,75.